

Ervaring opdoen in Marseille

Een onvergetelijke gebeurtenis. Zo kijken Jan en Inge Azier terug op hun deelname aan de grote onderwaterfotografiewedstrijd in Marseille. Azier eindigde er overall als zesde. In een veld van dertig deelnemers, waaraan dit keer - de Challenge de Marseille is voor de negende keer alweer gehouden - voor het eerst ook nog eens tien buitenlanders zijn toegevoegd. Bijna stuk voor stuk nationale kampioenen met de Italiaanse wereldkampioen Denis Palbani met zijn model Rosa Donati als absolute topper.

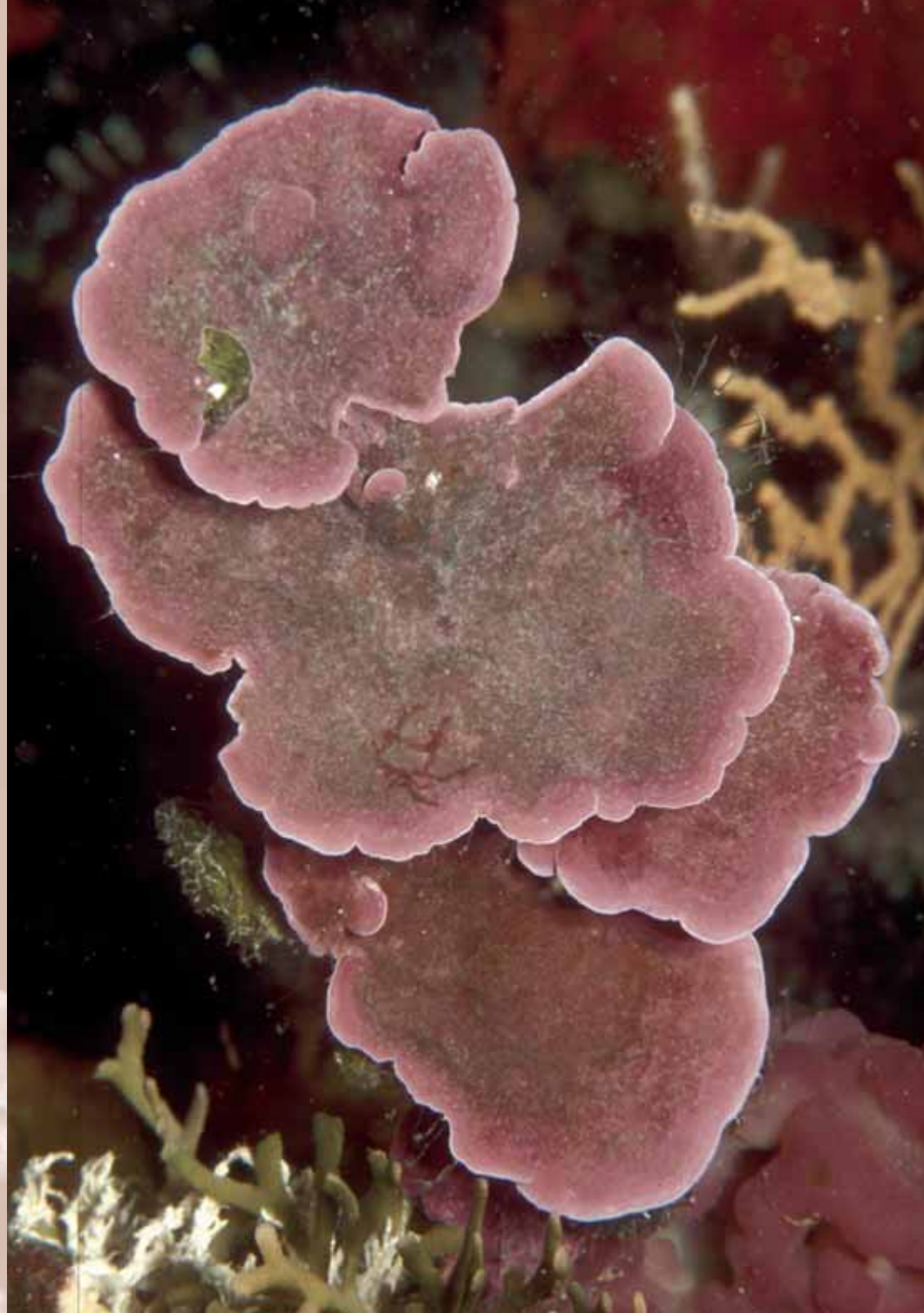
TEKST EN FOTO'S JAN AZIER

Het gebied staat bekend als Le Calongue. Aan de zuidkant van Marseille, in de Middellandse Zee waar diverse eilandjes als grote rotsen boven de zeespiegel uitsteken. De voorwaarden voor de wedstrijd zijn duidelijk en niet gemakkelijk. In maximaal twee uur, moeten met gebruikmaking van één persluchtcilinder, één onderwaterfotografieset en op slechts één diafilmpje in vijf categorieën dia's worden gemaakt. Het betreft drie macro opnamen, waarvan er minimaal één zonder vissen en twee groothoeken, waarvan één met model en één zonder model.

Jan Azier: 'Dat betekent dat je een tijdsverdeling qua lucht en opnamen moet maken. Na het schieten in één categorie moet immers weer aan boord van de boot worden teruggekeerd om de camera uit het huis te halen, de lens te verwisselen, een andere poort op het huis te schroeven, het huis weer waterdicht af te sluiten en opnieuw af te dalen om de dia's in de andere categorieën te schieten. Bijkomende moeilijkheid: de plaats waar het allemaal moet gaan gebeuren zal pas definitief op de ochtend van de wedstrijd bekend worden gemaakt.'

EXTRA ALLURE Het kan in Marseille niemand ontgaan dat de Challenge de Marseille daar voor de negende keer wordt gehouden. In de stad hangen de nodige posters die het evenement aankondigen. Het is een (gemixte) wedstrijd voor zowel digitale als analoge fotografen. Hoewel deelname aan deze jaarlijkse nationale wedstrijd in principe voor deelnemers uit alle landen openstaat, zijn het toch vooral Franse onderwaterfotografen die aan deze wedstrijd deelnemen. Dit jaar echter heeft Mers, de organisatie achter de wedstrijd, de krachten gebundeld met de fotocommissie van de Ffessm (de Franse onderwatersportbond). Besloten is om het evenement dit jaar extra allure te geven door er een internationale analoge wedstrijd aan toe te voegen.

Tien landen zijn uitgenodigd om met teams van twee personen (fotograaf en model) deel te nemen. Willem Gingnagel, een van de twee Nederlandse deelnemers aan het laatste wereldkampioenschap in het Spaanse L'Estartit, is in eerste instantie de Nederlandse onderwaterfotograaf die gevraagd is naar Frankrijk af te reizen. Omdat de wedstrijddatum niet in zijn agenda past neemt Jan Azier

als Nederlands kampioen 2004 en de nummer twee van 2005 de hooners waar. Als voorproefje op. Ervaring opdoen voor het geval hij inderdaad dit jaar een van de Nederlandse fotografen tijdens het WK 2007 is.

TWEE LOCATIES Samen met de andere internationale deelnemers vaart hij op de (zaterdag)ochtend van de wedstrijd op één boot de haven van Marseille uit naar de duikplaats. Precies tussen twee locaties in. Links de duikplek La grotte de Arc en Ciel en rechts La Pierre de Briançon. Om lucht te sparen besluiten Jan en Inge Azier om vanaf

HET IS EEN (GEMIXTE) WEDSTRIJD VOOR ZOWEL DIGITALE ALS ANALOGE FOTOGRAFEN

de boot aan de oppervlakte naar de duikplek toe te peddelen.

Het is een keuze. Want omdat er aardig wat deining staat kost dit gepeddel wel weer

kostbare tijd. Azier besluit om eerst de macro opnamen te schieten. Dus eenmaal afgedaald wordt naarstig op zoek gegaan naar objecten voor de drie macro opnamen. Het valt, zo geeft hij toe, niet mee in dit voor hen onbekende terrein. Onder tijdsdruk en in de tussentijd nauwlettend de teruglopende manometers in de gaten houdend, proberen ze leuke onderwerpen te vinden voor de drie macro's. Als de manometer nog 100 bar aangeeft besluit hij om terug te keren naar de boot. Omdat er in de reglementen ook staat dat er met minimaal 30 bar moet worden teruggekeerd, zijn de 70 bar en de resterende 15 opnamen hard nodig om in de twee overige categorieën groothoeken te schieten.

FLITSER Na het gereedmaken van de cameraset peddelen Jan en Inge Azier opnieuw aan de oppervlakte, ditmaal de rechterkant op, naar de andere duikplek. Daar bevindt zich op zes meter diepte een stijl naar beneden aflopende tien meter lange doorgang door de rotsen. Aan het einde ervan is het blauwe licht te zien dat mooi contrasteert met de fraai met rode en gele gorgonen begroeide wanden aan het einde van de tunnel. Als Inge naar zijn zin in het beeld hangt, drukt Azier een paar keer af met verschillende belichtingswaarden. Na drie opnamen twijfelt hij of de flits wel afging. Na nog een vierde opname te hebben gemaakt merkt hij dat de flitser inderdaad niet werkt. Hij gebaart dit naar Inge en stijgt op.

Vanaf de uitgang van de grot moeten de Aziers over een nog grotere afstand door de deining terug peddelen naar de boot. Eindelijk aangekomen klimt Jan Azier in het rubberen veiligheidsbootje dat langs zij ligt en maak zijn onderwaterhuis open. Alles lijkt in orde. Hij draait aan wat aansluitingen en moet nog wat opnamen opofferen. Het werkt niet. En dat terwijl de flitser vlak voor de wedstrijd nog voor dit euvel ter reparatie weggeweest is en daarna diverse duiken weer goed heeft gewerkt.

De Turkse deelnemers zijn inmiddels klaar en terug aan boord. Omdat Azier het risico te groot vindt om met natte handen en een druppelende duikuitrusting nog verder aan zijn fotospullen te werken, besluit hij om ook maar terug te keren aan boord van de grote boot. Alptekin, de fotograaf uit Turkije pakt zijn camerahuis aan en biedt aan er nog even naar te kijken. Ook hij draait nog wat aan de

stekeraansluitingen en maakt een paar opnamen. En ja hoor, opeens gaat de flitser weer af. Er resteren op dat moment nog drie onbelichte opnamen. En er is nog een kwartier de tijd.

HECTISCH EN LEERZAAM Terugkijkend zegt Jan Azier: 'We besluiten om ter plekke nog éénmaal af te dalen. Ik schiet een opname van Inge langs een met gorgonen begroeide wand en vervolgens nog twee opnamen van langs de wand voorbij zwemmende vissen. We keren terug aan boord binnen de tijd, vermoeid maar wel met het bevredigende gevoel, in ieder geval in alle categorieën opnamen te hebben gemaakt.' Ondanks het hectische verloop van de duik, noemen Jan en Inge Azier het 'een fantastische ervaring' om een wedstrijd op dit niveau mee te maken en ook 'zeer leerzaam.'

En dan het slot. Op de zaterdagmiddag vindt de selectie van de vijf opnamen plaats. 's- Avonds is er een grote bijeenkomst waar tussen de zes en zevenhonderd mensen aanwezig zijn. Op twee grote schermen worden de deelnemers voorgesteld en tien meegenomen dia's getoond. Ook de dia's van de wedstrijddag worden geprojecteerd. Zondag is er nog een bijeenkomst met de officiële uitslag. Frankrijk wint. Met zijn zesde plaats in het algemeen klassement is Jan Azier zeker gelet op de avonturen tijdens de wedstrijd niet ontevreden.

Dit jaar is er weer een officieel wereldkampioenschap waaraan in principe voor Nederland de nummers 1 en 2 van het NK 2005 deelnemen (Marion Haarsma en Jan Azier). Of beiden gaan? Er moet nog worden besloten of het WK 2007 ook openstaat voor analoge fotografen of nog enkel voor digitale fotografen. En Jan Azier behoort (nog?) tot de eerste categorie. Marion Haarsma is inmiddels druk bezig om digitaal te gaan.

ONDANKS HET
HECTISCHE VERLOOP
VAN DE DUIK NOEMT
JAN AZIER HET 'EEN
FANTASTISCHE ERVARING'

